

slag maatte faae paa Fordelingen mellem selve Kredse eller Skolefondene. Jeg haaber imidlertid, at Alt nu skulde være oplyst og klar med Hensyn til Forholdet mellem disse forskjellige Forslag, og jeg vil antage, at Resultatet af Afstemningen maatte blive det, at Endringsforslaget Nr. 183 falder, og at saa hele Thinget stemmer for Fordelingsreglerne, saaledes som de findes angivne paa det af mig udenfor Betænkningen stillede Endringsforslag. — Der er et Par Endringsforslag endnu vedkommende den Del af Finantsloven, som nu er til Behandling, som ere stillede af enkelte Medlemmer i Salen, uden at være tiltraadte af Udvalget. Endringsforslaget Nr. 9 udenfor Betænkningen til § 10 gaar jo ud paa, at det Forsbud, som af Statskassen er ydet til Sindsfygeanstaltens Drift i Aaret 1878—79, ikke skal refunderes. Endringsforslagsstilleren (Madsen) har udtalt, at det efter hans Formening er mindre rigtig, eller vel snarere urigtigt, at opkræve af Kommunerne Bidrag til Institutioner, paa hvis Styrelse, Kommunerne ikke have nogen Indflydelse. Ganske taget i sin Almindelighed vil der neppe kunne indvindes noget Væsentligt mod denne Betragtning; men jeg kan jo ikke antage, at denne Betragtning ikke har foreligget for Rigsdagen dengang, den for sit Vedkommende har stemt for de Forslag, som senere ere blevne til Love under 20de August 1853 og 4de Mai 1875, de Love, paa hvilke Tilveiebringelsen af Sindsfygeanstalterne ved Bordingborg og i Viborg hvile. Jeg kan ikke tro, at denne Betragtning skulde have ligget saa sjernt dengang, at man ikke ogsaa har haat det Mislige, der ellers kunde være forbundet dermed, for Div, men at man er kommen over det Hensyn, og er man kommen derover ved Vedtagelsen af de Love, hvorpaa Anstalterne hvile, forekommer det mig, at man ikke kan komme bort derafra nu blot gennem en Finantslovbehandling. Med Hensyn til en anden Betragtning, som det erede Medlem anstillede, nemlig den, at en overveiende Del af Udgifterne til disse Sindsfygeanstalter hviler paa Amtsrepartitionsfondene, og at Bidraget til disse for de fleste Amters Vedkommende opkræves alene af Hartkornet, hvorved altsaa en stor Del anden Næring, andre Skatteobjekter fritages for Udelse til Sindsfygeanstalterne skal jeg sige, at Nødtigheden af denne Bemærkning i al sin Almindelighed jo heller ikke kan negtes, men om den gjælder ganske det Samme, som jeg før gjorde gjældende, at det er Noget, man har været sig fuldt bevidst ved Vedtagelsen af Lovforslagene om Tilveiebringelse af Sindsfygeanstalterne, og selv om Meningerne nu skulde have forandret sig, maa det i alt Fald komme frem gennem Lovbestemmelser, som forandre de bestaaende Love om Sindsfygeanstalterne, og ikke gennem en enkelt Finantslovs Indgreb i, hvad disse Love have bestemt. Foruden de formelle Indvendinger,

der kunne reises mod at ville afgjøre et Spørgsmaal af denne Art paa Finantsloven, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at det heller ikke, saavidt jeg skjønner, gaar an at afgjøre hele dette Spørgsmaal kun med et Pennestrøg, bogstavelig med et Pennestrøg ved at stryge 356,800 Kr. af Finantsloven. Vil man ind paa Statens umiddelbare Overtagelse af Sindsfygeanstalterne, da er der en Række af Spørgsmaal, som maa finde deres Afgjørelse, og som i mine Dine ikke kunne finde deres Afgjørelse uden gennem en særlig Lov. Er det, som den erede Forslagsstiller mente, ubilligt, at Hartkornet alene eller dog væsentlig skal bære Byrden nu, saa vil det kun lidet fyldestgjøre Retfærdighedens endstige Billighedens Krav, dersom man ved at følge den erede Forslagsstiller lod Kjøbenhavn beholde og bære for sit eget Vedkommende Udgiften til sin Sindsfygeanstalt, medens Provindernes Sindsfygeanstalter bleve overtagne af Staten. Det vilde ikke være nogen billig Afregning, der vilde finde Sted paa den Maade. Jeg skal tillade mig at erindre det erede Thing om, hvor besværligt det ofte i mange Kommuner var at fyldestgjøre Landkommunallovens Fordring om Sammenmeldning af de hidtil særskilte Skattedistrikter i en Kommune, hvor mange Overtæelser, hvor mange Undersøgelser og Bestemmelser der maatte træffes i den Anledning. Forholder det sig saa — og jeg antager, at næsten alle Thingets Medlemmer have Erfaring i saa Henseende om, hvor vanskeligt det var — tror jeg, det vilde være noget dristigt at forudsætte, at en lignende Afregning mellem særskilte, store Skattedistrikter i Staten, og Andet er det i Virkeligheden ikke, der her er Tale om, skulde kunne afgjøres ved et Pennestrøg blot ved at sige: „Overtages for Fremtiden af Statskassen“. Dette Forslag kan jeg saaledes ikke tiltræde, og jeg antager, at Thingets erede Flertal heller ikke vil kunne det. — Da det Forslag, der er stillet under Nr. 10 udenfor Betænkningen af et enkelt eret Medlem i Thinget (Bajer), ikke er tiltraadt af Finantsudvalget i sin Helhed eller nogen Del af dette, anser jeg det for overflødig for mit Vedkommende at fraraade Thinget at vedtage det. Det er ikke min Sag at gjøre Rede for, hvad der maatte være den rigtige Forstaaelse af den Afstemning for 3 Maanedes siden, ved hvilket et Appanagespørgsmaal blev henvist til Finantsudvalget, saa hvad den erede Forslagsstiller anførte derom, betragter jeg som mig aldeles uvedkommende. Jeg vil kun sige, at jeg ikke har lagt den Betydning i Thingets Henvisning af det paa-gjældende Lovforslag til et Udvalg. Hvad jeg kunde ønske at gjøre Thinget opmærksomt paa i Anledning af, hvad den erede Forslagsstiller anførte, er, at det ingenlunde forholder sig som af ham angivet, at den langt overveiende Del af de Appanager, der nu udbetales, ere bestemte ved Finantsloven; det forholder sig ingenlunde saa.